

Zneužívání soukromí

Sedla jsem k počítači. Jako obvykle jsem jako první zamířila na nejsledovanější stránku: na Facebook. Projížděla si hlavní stránku a viděla nové profilovky ostatních holek. Všechny tam vypadaly skvěle, a hlavně měly mnoho liků. A většina byla od kluků! Nevím, jestli to bylo tím, že se jim ty holky prostě líbí nebo těmi obrovskými výstřihy, který každá měla. Vždy mi to přišlo hnusné, ale teď.... Srovnala jsem počet liků na mé profilové fotce a na „profilovce“ těch holek. Rozdíl 358 liků!! Mě o ty liky nikdy moc nešlo, ale měly i víc přátel, byly oblíbenější a zajímali se o ně pěkní kluci. Kdežto já.. já mám jen 12 liků na profilovce, 89 přátel a jediný kluk, který se se mnou baví, je můj bratr. A pes, ale to se asi nepočítá. I když s bratrem není nikdy moc řeč a většinou dělá, že mě nezná. Takže asi jen ten pes. Víím, že to byla hloupost, ale zatoužila jsem být jako ony. A největší chyba byla, že jsem se na názor zeptala bratra.

Ten se na mě podíval jako na úplnou trapku a řekl, že je to jasné, že se musím taky tak vyfotit. Já jsem samozřejmě takovou fotku nechtěla, ale řekla jsem si, že pro to, abych byla oblíbená, musím něco udělat. Šla jsem do koupelny a vzala mámina malovátka. I když je mi 15, nemalovala jsem se, protože mi to přišlo úplně zbytečné. Ale jelikož jsem chtěla na té fotce vypadat starší, použila jsem, co se dalo. Když jsem byla se svým vzhledem spokojená, dala jsem si na sebe to nejodvážnější tričko, jaké jsem doma měla. Nenosila jsem ho, protože jsem si v něm připadala strašně, ale kvůli té fotce jsem si ho oblékla. Našla jsem si webovou stránku, na které jsem se mohla vyfotit. Vybrala jsem si styl fotografie a zmáčkla tlačítko

FOTIT. Tři, dva, jedna.... a fotografie byla hotová. Vůbec jsem se na ní nepoznávala. I když na fotce bylo vidět víc, než jsem prvně plánovala, na facebook jsem ji přesto dala. Během pěti minut jsem na ní měla 100 liků. Do přátel si mě chtělo přidat spousty neznámých lidí. Já jsem myslela, že by bylo fajn se s nimi seznámit. Samozřejmě jen přes facebook. Projížděla jsem si spousty žádostí, když jsem uviděla profil jednoho moc krásného kluka. Okamžitě jsem jeho žádost přijala. Chvíli jsem jen tak seděla, když v tom mi ten krásný kluk napsal. Byla jsem z toho v šoku. Poprvé za můj život mi napsal nějaký kluk! Bez rozmýšlení jsem mu odepsala. Psali jsme si asi tři hodiny. Pak mi napsal, že podle údajů, které na profilu mám, si uložil mé číslo a adresu a že je ze stejného okresu. Napsal, že by se se mnou rád setkal. Toto jsem sotva rozdýchala! Musela jsem to napsat svým kamarádkám. Ty ani z tohoto, ani z té fotky nebyly zrovna šťastné. Řekli mi dokonce, že to nemusí být žádný kluk, ale jen nějaký „úchyl“. Já jsem ho samozřejmě bránila a nenechala si poradit. A to byla chyba.

Oblékla jsem se a šla na domluvené místo. Po cestě jsem potkala jednu z mých kamarádek Lenku. Ta se mi to ještě snažila rozmluvit, ale já ji jen sprostě odbyla. Šla jsem dál. Přišla jsem za fotbalový stadión, kde jsme se měli sejít. Bylo mi divné, že se chce sejít jen mezi zahrádkami a ne ve městě, ale myslela jsem, že chce být prostě se mnou sám. Stála jsem tam... čekala.. když najednou mě někdo zezadu chytil a táhnul mě pryč! Zakryl mi pusou, abych nemohla křičet. Dotáhl mě až k velkému černému autu. Chtěl mě do něj dostat, ale já se bránila. Nezbyvalo mu nic jiného, než mi dát pořádnou ránu do hlavy.

No..... a dál si nepamatuju vůbec nic. Je to jako kdybych na chvíli přestala existovat. Pamatuji si až to, že jsem se probudila na ošetřovně v našem městě. Vedle mého lůžka seděla ubrečená maminka, ustaraný tatínek a k mému překvapení Lucka s jedním

starším pánem a strážníkem místní policie. Jako první jsem se zeptala, co se vlastně stalo. Řekli mi, že můžu poděkovat Lucce, za záchranu života. Sledovala mě až na místo setkání. Viděla, kdo se ke mně blíží a zavolala na pomoc toho staršího pána. Shodou náhod, to byl náš soused pan Nývlt. Nevěřila jsem svým uším. Lucka pro mě chtěla jen to nejlepší a já ji tak sprostě odbyla. Hned jak jsem s rodiči přijela domů, fotografii jsem odstranila a uzamkla si facebook. S Luckou jsme od té doby nejlepší kamarádky. I když nejsem oblíbená, jsem ten nejšťastnější člověk na světě. Mám soukromí, které bych neměla, protože by se za mnou každý otáčel a říkal si: To je ta holka z toho facebooku. Věřte mi. Soukromí je úžasná věc. Fotky tohoto typu akorát přilákají spousty špatných lidí. Takto jsem volná a nemusím se ničeho bát. A za to vděčím Lucce, že mi ukázala správnou cestu. A já tímto slibuji, že se jí už navždy budu držet.